

РЕШЕНИЕ

№ 112

гр. Ихтиман, 27.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ПЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър Г. Цончев

при участието на секретаря НИКОЛЕТА Г. КУЗЕВА
като разгледа докладваното от Димитър Г. Цончев Административно наказателно дело № 20231840200043 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба, депозирана от „*“ ЕООД, ЕИК *, подадена чрез процесуалния представител адв. С. Г., упълномощен от управителя П. Г. срещу Наказателно постановление № 23-2200613/02.12.2022 г., издадено от и.д. директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ /ДИТСО/, с което на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда на търговското дружество е наложено наказание имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение чл. 61, ал. 1 КТ.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание процесуалният представител на АНО /директора на ДИТСО/ пледира за неоснователност на въззивната жалба. Моли за потвърждаване на обжалваното наказателно постановление.

По допустимостта:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице (процесуален представител на наказаното дружество, който е надлежно упълномощен от неговият управител) и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна:

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка е правилно установена от АНО.

На 28.09.2022 г. свидетелите Б. Т. и Ц. К., в качеството им на служители в дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, осъществили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект площадка за рециклиране на отпадъци, стопанисван от въззивника „*“ ЕООД, ЕИК *, находящ се в гр. Ихтиман, ул. „*“ № 1.

В хода на проверката контролните органи установили И. Д. в обекта, където сортирала хартия. На проверяващите казала, че работи в дружеството от същия ден (28.09.2022 г.). Проверяващият екип предоставил декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ по образец на И. Д.. Тя казала, че е неграмотна, поради което диктувала на свид. Т. в присъствието на свид. К. и на управителя на обекта * Г.. Пред проверяващите И. Д. устно декларирила личните си данни, фирмата, че работи в дружеството от 28.09.2022 г., заеманата длъжност - „сортировач на хартия“, работното време от 14:30 часа до 17:30 часа, повични дни „събота и неделя“. трудово възнаграждение 43 лв. на ден, както и че няма сключен трудов договор. Тази информация била попълнена от свид. К. и подписано от И. Д..

На 06.10.2022 г. отношенията между „*“ ЕООД, и И. Д. били уредени посредством Трудов договор № 016 г., съгласно който работникът Д. била назначена на длъжността работник, рециклиране на отпадъци.

В периода 11-ти и 18-ти октомври 2022 г. проверката продължила в сградата на трудовата инспекция, в присъствието на управителя на дружеството.

За резултатите от проверката в обекта в гр. Ихтиман бил съставен и протокол за извършена проверка от 28.09.2022 г. При извършената проверка представителят на жалбоподателя представил Трудов договор № 016 /06.10.2 022 г., длъжностна характеристика и служебна бележка за първоначален инструктаж.

На 18.10.2022 г. в гр. София, в сградата на ДИТСО, свид. Б. Т. на длъжност „главен инспектор“ при ДИТСО, съставила в присъствието на свид. Ц. К. – свидетел по съставянето на акта, както и на нарушението, както и на П. Г. – управител, Акт № 23-2200613 за установяване на административно нарушение по чл. 61, ал. 1 КТ, за това че „*“ ЕООД, в качеството си на работодател, не е уредило отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношение, като не е сключило трудов договор с лицето И. Х. Д., ЕГН *****, преди постъпването му на работа.

Въз основа на горепосочения акт от АНО – и.д. директор на дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, е издадено обжалваното в настоящото производство Наказателно постановление № 23-2100138/17.12.2021 г., с което за нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ на основание чл. 414, ал. 3 КТ, на жалбоподателя, в качеството на работодател, е наложено наказание имуществена санкция в размер на 2 500 лв.

По доказателствата:

Горната фактическа обстановка се установява от събраните гласни доказателства обективирани в показанията на свидетелите Б. Т., Ц. К., писмените доказателства - протокол за извършена проверка, заповеди, декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ, Трудов договор № 016 /06.10.2 022 г., длъжностна характеристика и служебна бележка за първоначален

инструктаж.

От показанията на свидетелите Т. и К. се установяват непротиворечиво обстоятелствата около процесната проверка – време, място, начин на извършване, включително, обстоятелствата въз основа на които се прави извод, че И. Д. на 28.09.2022 г. е престирала труд в обекта, стопанисван от въззивника преди да има сключен трудов договор. Това е обстоятелството, че е сортирала хартия.

Показанията на проверяващите инспектори намират подкрепа в протокола за извършена проверка, декларацията по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ и АУАН, който на основание чл. 416, ал. 1 КТ има доказателствена сила, която не е оборена, тъй като съдържанието му хармонира с останалите доказателствени източници.

От показанията на посочените свидетели следва несъмнен извод, че И. Д. лично е декларирила пред проверяващите и управителя на обекта обстоятелствата, които свид. К. е попълнила в декларацията по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ, като никой измежду проверяващите не ѝ е указвал, какво съдържание да бъде попълвано.

Съдът намира, че показанията на свидетелите Т. и К. следва да се кредитират в цялост, защото са подробни, задълбочени, вътрешно балансираны и отразяват адекватно личните им възприятия, като събитията са пресъздадени устойчиво с присъщата на утвърден спомен логична последователност. Подкрепят се по еднопосочен начин от приобщените по надлежния ред писмени доказателства и писмени доказателствени средства, изготвени при извършената проверка от органите на ДИТСО.

Предвид показанията на логичността и последователността на показанията на свидетелите, пълната им подкрепа в писмените доказателства те следва да бъдат кредитирани в цялост.

По отношение на останалите инкорпорирани по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства, съдът, намира същите за единни, непротиворечиви и взаимодопълващи, а това обезпредметява тяхното отделно обсъждане. Достатъчно е да се отбележи, че от тях следва извод, че няколко дни след проверката съществуващите правоотношения между „*“ ЕООД и свид. И. Д. са уредени като трудови.

От правна страна:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно

от приложените по делото писмени доказателства, относими към назначаването и оправомощаването на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, чл. 42, чл. 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на неизпълненото правно задължение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност.

Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в законоустановения 6 –месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на юридическата отговорност на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника „*“ ЕООД е ангажирана на основание чл. 414, ал. 3 КТ за неизпълнено правно задължение по чл. 61, ал. 1 КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 2 КТ, отношенията по предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови. Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа, а по силата на чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма.

От събраните пред въззивната инстанция доказателства се потвърди извода на АНО, че на 28.09.2022 г. в обект площадка за рециклиране на отпадъци, стопанисван от въззивника „*“ ЕООД, ЕИК *, находящ се в гр. Ихтиман, ул. „*“ № 1, дружеството въззивник, в качеството си работодател по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ, е допуснало работничката И. Х. Д. да постъпи на работа, преди да има сключен трудов договор.

За обстоятелството, че свид. Д. е полагала труд по трудово отношение може да се направи извод от обективно установеното – сортирала е хартия, за което е получавала е възнаграждение от 43 лв. на ден и е имала работно време от 14 до 17.30 часа и почивни дни събота и неделя. Това сочи, че са налице типичните елементи на трудово правоотношение предоставяне на работна сила от работника срещу задължение за заплащане на трудово възнаграждение (насрещна престация) от работодателя.

С това противоправно бездействие въззивникът не е изпълнил правното си задължение по чл. 61, ал. 1 КТ, като същевременно е дерогирал и предписанието на нормативния регламент чл. 1, ал. 2 НК, който предвижда, че отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като

трудови правоотношения, което е правилно установено от АНО.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на жалбоподателя е обективна.

Не е налице маловежен случай. Съществува законодателно ограничение деяние, осъществяващо признаците на нарушение по чл. 62, ал. 1 КТ, да бъде преценявано, като маловажен случай. Без значение е дали настоящият състав възприема подобен законодателен подход като удачен, тъй като според разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 КТ не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 КТ, поради което не се извършва такава преценка. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Разпоредбата на чл. 415в КТ представлява привилегирован състав, приложим в хипотезата на налагане на санкция за нарушенията, изрично упоменати в чл. 414, ал. 3 от същия кодекс (виж още и съдебната практика: Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на ВАС по по тълк. д. № 7/2010 г., Решение № 1471 от 6.12.2019 г. на АдмС - София област по к. а. н. д. № 1308/2019 г., Решение № 1493 от 9.12.2019 г. на АдмС - София област по к. а. н. д. № 1196/2019 г., Решение № 1172 от 11.11.2020 г. на АдмС - София област по к. а. н. д. № 691/2020 г.).

При това положение административнонаказващият орган законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ, която изрично препраща към визираното в чл. 61, ал. 1 КТ правно задължение.

Относно наказанието:

Жалбоподателят е наказан с наказанието, предвидено в разпоредбата на чл. 414, ал. 3 КТ – имуществена санкция.

АНО е наказал въззивника с имуществена санкция в размер на 2 000 лв. без да изложи мотиви, поради които не налага минималният размер. Въпреки липсата на мотиви, размерът е правилно определен. Като смекчаващи отговорността на въззивника обстоятелства следва да бъде третирана липсата на данни по преписката за предходни нарушения на трудовото законодателство. Налице са отегчаващи отговорността му. Конкретното деяние е с по-висока степен на обществена опасност от най-леките от този тип. Нарушени са трудовите и осигурителните права на работничката, нарушението не е отстранено веднага, е приблизително седмица след проверката. Констатирани са още множество нарушения на трудовото законодателство, сред които допускане до работа и на друг работник без сключен трудов договор, липса на лични предпазни средства за работниците. Това сочи, че конкретната обществена опасност на наказания, както и на деянието, е по-висока от най-леките от този вид нарушения. При това положение за постигане на целите най-вече на индивидуалната, но и на генералната превенция, спрямо нарушителя следва да се интервенира с по-голям интензитет. Ето защо наказанието имуществена санкция в размер на

2 000 лв. се явява справедливо, доколкото е съобразено с тежестта на извършеното нарушение.

Нужно е в теоретичен план да се отбележи, че с изменението на ЗАНН ДВ, бр. 109 от 2020, с оглед въведените в § 1. т. 4 и т. 5 ЗАНН дефиниции, по законодателен път е изоставено непротиворечивото разбиране, изразено в правната доктрина и в преобладаващата съдебната практика, че обществената опасност е присъща единствено на престъпленията, като наличието ѝ прави деянието престъпление, а не административно нарушение, тъй като обществената опасност представлява обективно неюридическо качество характерно само за престъплението, който извод следва при сравнение на дефинициите, дадени в чл. 9, ал. 1 НК и чл. 6 ЗАНН. С цитираните изменения това разбиране е загърбено, като очевидно законодателят приема, че и административните нарушения притежават обществена опасност, макар тя да не е предвидена като признак от обективна страна на административното нарушение (чл. 6 ЗАНН). Ето защо това мотивира настоящия състав при преценка на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства да държи сметка за степента на обществена опасност на деянието.

Предвид изложеното наказателното постановление следва да бъде потвърдено на основание чл. 63, ал. 9 ЗАНН.

С оглед изхода на делото и разпоредбата на чл. 63д, ал. 3 ЗАНН искането на процесуалния представител на АНО следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер 80,00 лева.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2 т. 5 вр. чл. 58д, ал. 1, т. 1 ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-2200613/02.12.2022 г., издадено от и.д. директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

ОСЪЖДА „*“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Оборище“, ул. „* Друмев“ № 44, представлявано от управителя П. Г. **ДА ЗАПЛАТИ** на **ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА – СОФИЙСКА ОБЛАСТ“** към Главна дирекция „Инспектиране на труда“ сумата от **80 лв.** - разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба по реда на АПК пред Административен съд - София област в **14-дневен срок** от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____